

РЕШЕНИЕ

№ 1694

гр. София, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА В. ПОПОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА Б. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20221110206694 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д – 63д ЗАНН.

Образувано е по жалба от „Х”ООД, ЕИК Х, срещу наказателно постановление №527/06.04.2022 г., издадено от Д.С.Д. - директор на Териториална дирекция (ТД) Митница София, с което на основание чл.238, ал.1, вр.л.235, ал.1 от Закона за митниците (ЗМ), вр.чл.23, §1 и §2 от Регламент (ЕС) №952/2013 г., вр.чл.156 от Регламент за изпълнение (РИ) №2015/2447 на Комисията от 24 ноември 2015 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) №952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 г. за създаване на Митнически кодекс на Съюза (РИ 2015/2447), на въззивника е наложена „Имуществена санкция” в размер на 500,00 /петстотин/ лева.

В депозираната жалба са релевирани доводи за неправилност на издадения санкционен акт, доколкото отсъствала достатъчна доказателствена основа за изводи относно факта на извършено нарушение в дейността на дружеството. В тази връзка се акцентира върху обстоятелството, че остава неясен механизмът, по който било установено превишението на референтния размер, тъй като била цитирана справка, ползвана от митническите органи, несъответна на изискуемата електронна система за мониторинг на обезпечението,съществуваща в Митница София, респ. без яснота дали тя отговаря на изискванията на чл.89, §6 от МКС и чл.157 от РИ 2015/2447. На отделно основание се споделя съществуването на предпоставки за приложение на хипотезата на чл.28 от ЗАНН с оглед изчислената продължителност на нарушението и последващата добросъвестност,

проявена от ръководството на дружеството, което именно е поискало от контролните органи увеличение на размера на обезпечението. Акцентираща се и върху бездействие от митническите власти да изпълнят задължението си по уведомяване на проверяваните субекти при констатация за недостатъчност на предоставеното обезпечение, което било изводимо от нормите на чл.97 от МКС и чл.157 от РИ 2015/2447. Развиват се съображения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничили правото на защита на въззивника. В тази насока се коментира невъзможност да се установи от изложението на фактите датата на нарушението, при липса на обосновка и защо като такава е възприета тази на подаване на декларацията. С оглед хронологичното описание на предприетите в хода на проверката от митническите органи действия се сочи, че извършващите мониторинга са разполагали с информация за размера на обезпечението още към 28.07.2021г., към която дата са били известни не само нарушението, но и неговият автор, но е съставен акт за установяване на административно нарушение извън изискуемия от нормата на чл.34 от ЗАНН кратък тримесечен давностен срок. Неяснота се откривала и относно продължителността на периода, в рамките на който било констатирано превишение, респ. размера на същото за отделните дни в неговите рамки. Като съществено възпрепятстващо възможността на въззивника да узнае параметрите на претендираната спрямо него отговорност било и посоченото като технически пропуск объркване при въвеждането в АУАН на регистрационния номер на доклада, в който били обективирани констатациите на проверяващите и послужил като част от доказателствата за основа на изводите за факта на нарушението. В тази връзка се коментира невъзможността наказващият орган да се позовава на правомощието си по чл.53, ал.2 от ЗАНН, доколкото се касаело за съществени елементи от фактологията. Формулирана е молба за цялостна отмяна на издадения санкционен акт и за присъждане на разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. С. И. - САК, която поддържа жалбата с изложените в нея аргументи. Допълва доводите си с твърдение за безспорно установената в хода на съдебното следствие липса на изискуемата по чл.157 от Регламент №2447/2015 г. „Система за следене на референтния размер на обезпечението в реално време“ и използвана вместо нея „екселска таблица“ със зададени неясни критерии и методи за изчисление. Подчертава се бездействието на митническите органи да уведомяват задължените подконтролни лица за превишението, респ. да издадат указания в тази насока. Претендират се разноски въз основа на приложен списък и доказателства за извършени плащания.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от юрк. В. Той пледира за неоснователност на жалбата и за пълна доказаност на твърдяното неизпълнение на визираните в наказателното постановление правни задължения. Настоява, че са били съобразени давностните срокове при инициране и провеждане на административнонаказателното производство в досъдебната му фаза. Подчертава, че задължението за проследяване референтния размер на обезпеченията лежи изключително върху икономическите оператори, поради което липсата на изградена система за мониторинг

при митническите органи не се явявало фактор, извиняващ бездействието на задължените лица. Отхвърля приложимостта на нормата на чл.28 от ЗАНН, въвеждаща критериите за маловажен случай на нарушение. Моли издаденото наказателно постановление да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно, като претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14 и чл. 18 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Дружеството-жалбоподател „Х“ООД, е вписано в Търговския регистър, с ЕИК Х, със седалище и адрес на управление: XXX. То било представлявано и управлявано от Ж.А.Б., Р.Н.Б. и А.Р.Б.

С оглед нуждите на търговската си дейност дружеството ползвало съоръжения за временно складиране, с №BGTSTBG005800-2019-EZD49037, находящи се на адрес: Х В тази връзка на дружеството от митническите органи били издадени разрешение за предоставяне на общо обезпечение, включително за евентуално намаление или освобождаване с №BGCUB005800-2019-EGQ45186/21.03.2019 и разрешение за операции в съоръжения за временно складиране на стоки №BGTSTBG005800-2019-EZD49037/15.04.2019. Съгласно първия акт за периода от 01.01.2020 до 31.12.2020 г. на дружеството било разрешено да предостави общо обезпечение в размер на 30000,00 (тридесет хиляди) лева, равняващо се на 30% от референтния размер, възлизащ на 100000,00 (сто хиляди) лева, за операции в съоръжения за временно складиране.

На 25.06.2021 г. до директора на ТД „Югозападна“ към Агенция Митници постъпила докладна записка, рег.№32-201683/25.06.2021 г., от Началник отдел „Митническа дейност“ в Агенция „Митници“, с която се обобщавало, че съгласно утвърдените планове за мониторинг и контрол на икономически оператори, сред които и „Х“ООД, е предвиден едногодишен срок за извършване на мониторинг на референтния размер на обезпеченията, обхванати от разрешения за общо обезпечение, включително с намален размер. В тази връзка се отправяло предложение за обобщаване на представяните от отделните дружества справки, въвеждане на данните от тях в обща таблица, въз основа на която да се изчисли за всеки ден референтният размер на обезпеченията, съответно да се извърши инвентаризация на съоръженията за временно и митническо складиране, която дейност да приключи с доклади. С резолюция от 29.06.2021 г. на директора на ТД Митница София, положена върху

докладната, било възложено извършването на мониторинг на референтния размер на обезпеченията на посочените в докладната записка дружества, на основание чл.157, §3 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/247, вр.чл.89, §6 от Регламент (ЕС) №952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013г. за създаването на Митнически кодекс на Съюза. За участие в планираните мероприятия били определени служители на митническата администрация, сред които Н. А. А. и колегата ѝ свид. Р. Д. М. – на длъжност „инспектор“, с месторабота сектор “Митнически разрешения и процедури“, Отдел „Митническа дейност“ към Териториално управление на ТД Митница София.

Контролната дейност обхващала едногодишен период от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г. В нейния ход проверяващите изискали допълнителна информация от „Х“ООД във връзка с предмета на проверката, постъпила с електронно писмо, заведено деловодно в ТД Митница София под рег. №32-221423/12.07.2021г. В него били предоставени справки с данни за размера на публичните държавни вземания, обезпечени до момента на поставяне на стоките в съоръжения за временно складиране. Няколко дни по-късно, на 28.07.2021 г. икономическият оператор изпратил нов имейл, заведен в деловодството на митническия орган под рег. №32-242839/28.07.2021 г., съдържащ нови данни и формулирана молба, именно те да се разглеждат като окончателни, поради констатацията на допусната в предходните техническа грешка.

Въз основа на събраната документация проверяващите пристъпили към анализ на предоставената информация, за целта на който въвели предоставените данни с писмото от 28.07.2021 г. в справка (представляваща екселска таблица), със зададена формула за изчисление на референтния размер на обезпечението за всеки ден. При този подход било установено, че на 29.06.2020 г. дружеството било подало декларация за временно складиране №20BG05100233921U0, по която публичните държавни вземания от ДДС възлизали на 19705,10 лева. Установили, че към тази дата свободният размер на обезпечението обаче е по-нисък от този, необходим за обезпечаване на тази митническа декларация, поради което приели, че с подаването на същата е превишен разрешеният референтен размер на обезпечението с 1131,78 лева. Проследили, че превишението продължило в период до 09.07.2020 г., като в неговите рамки размерът на необезпечените публични държавни вземания вариал от 1131,78 лева до 99480,61 лева.

Контролните органи извършили и допълнителна справка в деловодната система на Агенция „Митници“ – АИДА, при която констатирали, че въззивникът не е уведомил митническото учреждение по обезпечението BG005800, а именно териториално управление (ТУ) Югозападна (понастоящем Митница София) и митническото учреждение на поставяне на стоките под режим BG005100 – митническо бюро (МБ) Летище София, че с подаването на декларацията за временно складиране от 29.06.2020 г. референтният размер на обезпечението по Разрешение за общо обезпечение на митнически задължения, които биха могли да възникнат в съоръжения за временно складиране №BGCGUBG005800-2019-EGQ45186 вече не е на ниво, достатъчно за покриване на държавните вземания за стоките по временно складиране. Това поведение, според проверяващите, било поставено в разрез с

изискванията на нормата на чл.156 от РИ 2015/2447, съгласно която титулярът на разрешението следва да гарантира, че размерът на обезпечението, който може да стане дължим, не надвишава референтния размер, като лицето следва да уведоми незабавно митническото учреждение по обезпечението, когато референтният размер вече не е на равнище, достатъчно за покриване на неговите операции. Приели, че е накърнено и правилото на чл.23, §1 и §2 от Регламент (ЕС) №952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на митнически кодекс на Съюза (МКС), съгласно който титулярът на разрешението е длъжен да изпълнява задълженията, произтичащи от него и да уведомява незабавно митническите органи за всяка промяна, настъпила след издаването му, която може да повлияе върху продължаването на неговото действие или върху неговото съдържание.

Своите констатации проверяващите обективирали в доклад № 32-286394/08.09.2021 г.

При тази фактология, след като преценила, че е реализирано административно нарушение, с писмо рег.инд.№32-375305/23.11.2021 г. Н. А. А. – митнически инспектор, отправила покана до представител на „Х“ООД да се яви в сградата на ТД Митница София за даване на обяснения и съставяне на АУАН. Пощенската пратка била получена на 25.11.2021 г. на адреса на дружеството, видно от приложена обратна разписка.

На 01.12.2021 г. А. съставила АУАН №620/01.12.2021г. в присъствието на пълномощник на жалбоподателя и на двама свидетели, единият от които свид. М.. В него били възпроизведени обстоятелствата по проверката, фактическото описание на нарушението и правната му квалификация, доколкото проверяващата приела, че накърнени се явяват правните норми на чл.156 от РИ (ЕС) 2015/2447 и чл.23, §1 и §2 от Регламент (ЕС) №952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на митнически кодекс на Съюза (МКС). Актът бил подписан от представителя на дружеството, актосъставителя и свидетелите. Препис от него бил връчен на пълномощника на дружеството на същата дата

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН постъпили писмени възражения, част от изложените в които аргументи залегнали като доводи и в иницииралата настоящото производство въззивна жалба.

Въз основа на горепосочения акт и установените в хода на проверката факти било издадено атакуваното наказателно постановление №527/06.04.2022 г. от Д.С.Д. – директор на териториална дирекция Митница София, с което на основание чл. 238, ал. 1, вр.чл.235, ал.1 от ЗМ, при почти цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта и отстраняване на неточности по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН относно края на периода на проверка и номера на доклада на проверяващите, описани в обстоятелствената част на АУАН, на „Х“ООД била наложена „Имуществена санкция“ в размер на 500,00 /петстотин/ лева за нарушение по чл.156 от РИ 2015/2447, вр.чл.23, §1 и §2 от Регламент (ЕС) №952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на митнически кодекс на Съюза (МКС). Препис от същото е връчен на 12.04.2022 г. на въззивника, видно от инкорпорираната в санкционния акт разписка.

Описаната фактическа обстановка съдебният състав установи въз основа на събрания по

делото доказателствен материал: гласните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетеля Р. Д. М., дадени пред настоящия съдебен състав, както и от приетите по надлежния ред на чл.283 от НПК писмени доказателства: пълномощни за процесуално представителство, заповед № ЗАМ-1091/32-246841/02.08.2021 г. на директора на Агенция „Митници“, писмена покана за връчване на наказателни постановления, рег. №32-114445/07.04.2022 г. по описа на Агенция „Митници“, ведно с известие за доставянето ѝ, възражение срещу АУАН, покана за съставяне на АУАН, рег.№32-375305/23.11.2021 г. по описа на Агенция „Митници“, ведно с известие за доставяне, доклад от проверка на „Х“ООД, рег.№32-286394/08.09.2021 г., електронно писмо от „Х“ООД до Агенция „Митници“, вх.№32-242839/28.07.2021 г., с приложение – справка за движение на стоки в съоръжения за временно складиране, писмо на Агенция „Митници“, рег. №32-215724/07.02.2021 г., писмо от „Х“ООД, вх.№32-221423/12.07.2021 г., с приложение – справки с данни за движение на стоки в съоръжения за временно складиране, докладна записка, рег.№32-201683/25.06.2021 г. относно мониторинг на референтния размер на обезпеченията, обхванати от разрешения за общо обезпечение, извлечение от система за управление на митнически разрешения относно разрешение BGTSTBG005800-2019-EZD49037, издадено на „Х“ООД, копие на решение за изменение и допълнение на разрешение за общо обезпечение с намален размер №BGCGUBG005800-2019-EGQ45186 от 07.01.2021 г., копие на решение за изменение на разрешение за общо обезпечение с намален размер на 30% от референтния размер за операции в съоръжение за временно складиране №BGCGUBG005800-2019-EGQ45186 от 09.02.2022 г., писмен отговор от Агенция „Митници“, вх.№131830/24.06.2022 г. по описа на СРС, с приложение доклад от проверка на „Ди Ейч Ел Лоджистикс България“ЕООД, рег. №32-187330/14.06.2021 г. по описа на Агенция „Митници“, декларация за временно складиране №20BG005100233921U0, подадена от „Х“ООД на 29.06.2020 г., писмо от „Х“ООД, вх.№32-206320/29.06.2021 г., с приложение – справки с данни за движение на стоки в съоръжения за временно складиране, заявление с рег.№32-307693/21.10.2020 г. и заявление с рег.№32-326270/14.10.2021 г., копия на болничен лист за свидетеля Н. А., писма от Агенция „Митници“, с вх. №163690/05.08.2022 г. и вх.№176227/24.08.2022 г., копие на анекс №3 към поръчителство – общо обезпечение №961DGI119092XFEA, изх.№0911-58-025365/04.07.2022 г., копие на решение за изменение на разрешение за общо обезпечение с намален размер на 30% от референтния размер за операции в съоръжение за временно складиране №BG005800-2019-EGQ45186, писмо от Агенция „Митници“, вх.№234035/01.11.2022 г. с приложение – Приложение №1 към доклад №32-286394/08.09.2021 г., експертизи – заключение на съдебно-икономическа експертиза, веществени доказателства – оптичен носител, приложен на л.111 от съдебното дело.

Съдът се доверява в изводите си на показанията на свидетел Р. М., дадени пред съда. Тя излага обстоятелствата, при които в качеството си на митнически инспектор е извършила проверка на дейността на „Х“ООД и съвместно с актосъставителя А. е провела преглед, изчисления и съпоставка на предоставените от дружеството данни за вземанията и тези, налични в системата на Агенция „Митници“ за датите на подаваните декларации. В изявленията си тя анонсира и констатацията си за установено превишение на референтния

размер на дължимото обезпечение, респ. отсъствието на инициатива от страна на дружеството в дълъг период от време да уведоми за него митническите органи - обстоятелство, надлежно удостоверено и в изготвения от проверяващите доклад. Припомня си и депозирането от дружеството на коригирани данни, обективно забавило извършването на мониторинга. Споделя и датата, на която е констатирано като начало превишението, съвпадаща с тази, цитирана в издадените в производството процесуални актове, с които е ангажирана отговорността на дружеството. Така изнесени твърденията й съвпадат със съдържанието на наличния по делото доклад за извършена проверка с рег.№32-286394/08.09.2021 г., откриват се при прочит и на пробшените справки, а се потвърждават еднозначно и убедително мотивирано и в заключението на приетата финансово – счетоводна експертиза, поради което се приема, че отразяват обективната действителност. Свидетелят допълва в разказа си и подробности относно следваната от органите методика за провеждане на възложения мониторинг, посредством въвеждане на постъпващите данни в нарочно създадена за целта екселска таблица, с предварително въведена формула, позволяваща изчисления – отново потвърдено и в заключението на експертизата, чиито резултати, в допълнение, напълно се припокриват и със стойностите, достигнати от самите митнически инспектори при проверката, указващо еднозначно, че използваният от тях подход е бил верен. Съдът намира обсъжданите свидетелски показания за логически структурирани, устойчиви и без вътрешни противоречия, а доколкото разкриват унисон с преобладаващата част от доказателствената съвкупност, приема, че те отразяват обективно факти от действителността и заслужават доверие.

Не оборва възприетите от този съд фактически положения и заключението по възложената и изслушана в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция съдебно – счетоводна експертиза. Видно от изразеното в нея становище, действително се наблюдава превишение на референтния размер на обезпечението, с начална дата и такава на извършване на нарушението - 29.06.2020 г. Проверена и споделена е и тезата на наказващия орган, че превишените стойности на референтния размер са били даденост за период от 10 дни - до 09.07.2020 г. Подкрепя се и становището за размера на констатираното превишение, възлизащ към 29.06.2020 г. на 1131,78 лева. В своето заключение вещото лице е изложило подробна обосновка на ползваните източници на информация, ведно с методите за достигане до изведените резултати. Доколкото е позовано в цялост върху изследваните доказателствени материали по делото и е убедително защитено, респ. не провокира съмнения за некомпетентност, заключението следва да бъде възприето като част от доказателствената маса, върху която съдът изгражда своите изводи по съществото на настоящия казус.

Настоящата съдебна инстанция счита, че следва да възприеме като относими и приложените по делото справки с данни за движение на стоки в съоръжения за временно складиране и разрешение BGTSTBG005800-2019-EZD49037, издадено на „X“ООД за временно складиране. Така изброените материали се ценят с оглед съдържащите се в тях доказателствени данни относно дейността на дружеството – въззивник и повода за нейната

проверка от митническите органи. Те допълват и служат за проверка на показанията на свидетел М., а доколкото, проверени в рамките на допуснатата съдебно-икономическа експертиза, се достига до извод за техния синхрон с гласните и писмените доказателствени източници, кредитирани с доверие, съдът ги приема като значима част от доказателствената съвкупност, върху която обосновава своето решение.

Значими за подлежащите на обсъждане въпроси от контролната съдебна инстанция се явяват и приложените по делото докладни записки, доклад от проверка с рег.№32-286394 от 08.09.2021 г. и извлечения от електронна кореспонденция между проверяваното дружество и митническите органи, онагледяващи хронологията на предприетите действия в хода на мониторинговата дейност. От тях се потвърждава, че мониторингът е продължил и след датата 28.07.2021 г., когато пред митническите власти е представена коригирана от въззивника, относима към предмета на проверката информация, което напълно опровергава възраженията на жалбоподателя за неспазване течението на давностните срокове, установени в нормата на чл.34 от ЗАНН.

Съдът не открива относимост на съдържанието на доклад с рег.№32-187330/14.06.2021 г. към предмета на делото, но обстоятелството, че той касае дейността на друг икономически оператор („Ди Ейч Ел Лоджистикс България“ЕООД) следва да се ползва като пореден довод в подкрепа на тезата на митническите органи, че цитирането на неговия регистрационен номер в АУАН е единствено технически пропуск, а не се касае за втори доклад, който да променя фактологията или да създава объркване.

Що се отнася до приобщените по искане на жалбоподателя копия на решения за изменение на разрешение за общо обезпечение, те отразяват дейност, инициирана по искане на дружеството, но с оглед значителната си отдалеченост от интригуващата процесния казус начална дата на превишението, посочена и като момент, в който е констатирано като даденост бездействието на нарушителя, те не разкриват значение за изясняване на обстоятелства от предмета на доказване, в частност не могат да послужат като достатъчна обосновка на тезата на жалбоподателя за отмяна на издадения санкционен акт поради отсъствие на допуснато нарушение или като обуславящи приложението на привилегията, установена в чл.28 от ЗАНН – случаят да бъде третиран като маловажен.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. Съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН, вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен служебно да издири

обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност (вж. чл.230, чл.231 от ЗМ и Заповед № 3АМ-1091/32-246841/02.08.2021 г.).

Съдът констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. В него се съдържат описанието на нарушението, обстоятелствата по неговото извършване и правната му квалификация – по чл.156 от РИ (ЕС) 2015/2447 и чл.23, §1 и §2 от Регламент (ЕС) №952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на митнически кодекс на Съюза (МКС). Ясно е формулирана формата на изпълнителното деяние, като цифровото отражение е напълно достатъчно, за да се възприеме същността на нарушението. Спазен е регламентираният от нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН минимален обем от информация, като се разкрива пълно и безпротиворечиво единство между установените факти и подвеждането им под съответната правна норма на материалния закон, действала към момента на извършване на деянието. Очертан е кръгът от доказателственорелевантни факти, позволяващи недвусмислено да се възприеме волята на актосъставителя и на наказващия орган.

Съдът не споделя като основателно възражението на жалбоподателя за неясно изведено време на нарушението като съществен признак на състава на нарушението. Изрично органите са ангажирали датата на превишението, съпадаща с тази на подаване на декларацията за временно складиране на 29.06.2020 г., с №20BG05100233921U0, която се свързва с изискуемостта и ликвидността на възникналото вземане в полза на държавата и с първия ден на констатирано превишение. Към този момент именно е възникнало задължението на икономическия оператор да уведоми митническото учреждение по обезпечението, което той не е сторил. Във връзка с тази дата е констатиран и размерът на превишението от 1131, 78 ллева. Обстоятелството, че в констативно – съобразителната част на АУАН и НП е добавено установеното във връзка с продължителността на проявеното бездействие и вариациите в стойностите на превишението в този период, не променя смисъла, нито навежда на твърдения за други релевантни за отговорността дати. Това описание единствено има отношение при преценката, доколко с оглед своята продължителност и съответно установени размери по дни бездействието би могло или не би могло да се обсъжда като инцидентно, респ. маловажно, каквито характеристики в случая очевидно не се разкриват.

Не следва да се разглеждат като съществено ограничаващи правото на защита на въззивника и допуснатите в АУАН неточности, отстранени от наказващия орган по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН със санкционния акт. Неправилно въведеният период, за който е била възложена проверката, както и неправилно посоченият номер на доклада, в който са били

обобщени констатациите на проверяващите, не касаят съществени признаци от състава на предявеното нарушение, а са свързани с доказателствата за неговото установяване. Дори и да се приеме, че в АУАН актосъставителят с тези свои пропуски не е изпълнил задължението си да посочи материалите, върху които е обосновал своята теза, последното не се явява съществено процесуално нарушение, тъй като не е възпрепятствало възможността на нарушителя да узнае действителната воля на митническите органи, изразена в техните процесуални актове, за вида и характера на предявеното нарушение, а така също и да се запознае във всеки един момент с доказателствата, върху които тя е обоснована. Последното е видно дори от доводите, развити в жалбата срещу наказателното постановление, в които изчерпателно е взето отношение в насока оспорване на фактите, приети от наказващия орган. По изложените съображения не е имало и пречка да се избере подходът за преодоляване на тези неточности в АУАН чрез позоваване на правомощието на наказващия орган по чл.53, ал.2 от ЗАНН, както и той е сторил.

В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 2-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателното постановление е постановено в 6 – месечния давностен срок. Ето защо са спазени всички срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател от формална страна.

Този съд не споделя довода на въззивника за съставяне на АУАН извън установения в нормата на чл.34 от ЗАНН кратък давностен срок. Действително, с електронно писмо от 28.07.2021 г., деловодно заведено в митническата служба, „Х“ООД е предоставило коригирани данни, настоявайки, че именно те разкриват релевантност към предмета на проверката. Този факт обаче не указва идентичност с момента на установяване на извършеното нарушение и неговия автор, доколкото, видно от всички събрани по делото материали, извод в тази насока е можело да бъде направен едва след приключване на възложения на проверяващите мониторинг. Последният, по необходимост, е включвал въвеждане на постъпващите данни в съответната екселска таблица, тяхното изчисление, сравнението им с информацията, налична в системата на митническите органи и обобщението им, извършено с доклада, с който е приключила проверка – последният подписан на 08.09.2021г., с №32-286394. Спрямо този момент датата на съставяне на АУАН попада в рамките на установения кратък тримесечен давностен срок за инициране на административнонаказателната процедура и налага извод за съобразяване на давностните срокове по чл.34 от ЗАНН.

Предвид изложеното, обсъжданите по-горе актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника „Х“ООД е ангажирана за неизпълнено правно задължение по чл. 23, §1 и §2 от Регламент (ЕС) №952/2013 г. на

Европейския парламент и на Съвета, вр. чл.156 от РИ (ЕС) 2015/2447, като на основание чл. 238, ал.1, вр.чл.235, ал.1 от ЗМ му е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 500,00 /петстотин/ лева. Цитираната норма на чл.23, §1 и §2 от Регламент (ЕС) №952/2013г. предвижда, че титулярът на разрешението е длъжен да изпълнява задълженията, прозтичащи от него и да уведомява незабавно митническите органи за всяка промяна, настъпила след издаването на разрешението, която може да повлияе върху продължаването на действието му или върху съдържанието му. Съгласно текста на чл.156 от РИ (ЕС) 2015/2447 относно определения референтен размер: „Лицето, от което се изисква да предостави обезпечение (титулярът на разрешението), гарантира, че размерът на вносите или износните мита и другите вземания във връзка с вноса или износа на стоки, когато те трябва да бъдат покрити от обезпечението, който е дължим или може да стане дължим, не надвишава референтния размер. Лицето уведомява митническото учреждение по обезпечението, когато референтният размер вече не е на равнище, достатъчно за покриване на неговите операции.“ Съответно нормата на чл.157 от РИ (ЕС) 2015/2447 регламентира реда за осъществяване на мониторинг на референтния размер от митническите органи, като установява конкретни задължения за тях след момента на поставяне на стоките под митническия режим, включително реализирането му посредством електронната система, посочена в чл.273, §1 от регламента (електронна система за транзита), а за допълнителни вземания и чрез „редовен и подходящ одит“.

Сравнителното тълкуване на цитираните по – горе текстове текстове обаче, според този съд, не позволява да бъдат споделени възраженията по приложението на материалния закон, релевиращи от жалбоподателя. Нормата на чл.156 от РИ (ЕС) 2015/2447 за изпълнение въвежда задължение за жалбоподателя, изпълнението на което не е поставено в зависимост, нито се явява реципрочно, на установения с нормата на чл.157 от РИ (ЕС) 2015/2447 ангажимент за митническите органи във връзка с мониторинга на дейността на икономическите оператори. Съдът застъпва становище, че отсъствието на инициатива от страна на митническата администрация своевременно да проследява промените в референтните стойности на размерите на обезпеченията, не освобождава съответните задължени лица като титуляри на разрешения да актуализират информацията за тези стойности при всяко тяхно превишение, подавана към митницата, поради което и не може да ескулира отговорността на дружеството. Противното разбиране не кореспондира с духа на закона и би затруднило отчетността на дейността на лицензираните складодържатели.

В конкретния случай цитираното задължение не е изпълнено – извършената от митническите органи проверка показва, че то е довършено на датата на подаване на декларацията за временно складиране. В случая този момент съвпада с 29.06.2020 г., когато пред органите е депозирана декларация с №20BG05100233921110. Към този момент свободният размер на обезпечението е бил по- малък от размера, необходим за обезпечаване на тази митническа декларация, за който факт на надвишаване дружеството не е уведомило незабавно митническия отдел. Пропускът е съществен в дейността на жалбоподателя, доколкото поставя същата в несъответствие с императивни разпоредби на закона и създава

предпоставки за некоректна отчетност. В продължение на периода до 09.07.2020 г., въззивникът не е иницирал подаване на информация за този превишен размер, въпреки че в дните, следващи 29.06.2020 г., той значително е надвишавал първоначално фиксирания размер на превишението от 1131,78 лева - последният сам по себе си също разкриващ същественост. Дори към момента на посещението на проверяващите въззивникът не е иницирал като задължен субект искане за издаване на ново разрешение, с което действащото разрешение за общо обезпечение с намален размер на 30% от референтния размер за операции в съоръжение за временно складиране да бъде изменен в по-високи стойности, като това е сторил едва след приключване на контролната дейност от Агенция „Митници“.

Съдът възприема като неоснователни възраженията на жалбоподателя и за неясните методи, по които митническата администрация е достигнала до извод за допуснатото превишение на референтния размер. Действително, а това не се спори и от въззиваемата страна, ползваната екселска таблица не е част от изградена електронна система за мониторинг, но това не означава, че такъв не е бил проведен или че резултатите му са компрометирани. Следва да се посочи, че органите са проверявали и изчислявали по достъпни формули данни, които самото дружество – въззивник им е предоставяло, а установеното е съвпадало и с декларацията за временно складиране от 29.06.2020 г., указващо, че фактът на превишението е бил известен и за „Х“ООД. Последното се доказва безспорно и посредством заключението на приетата по делото експертиза, напълно кореспондиращо със свидетелските показания и приобщените писмени доказателства.

От своя страна, административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 238, ал.1, вр.чл.235, ал.1 от ЗМ която препраща имплицитно към нарушените правни задължения на чл.23, §1 и §2 от Регламент (ЕС) №952/2016 г. на Европейския парламент и на Съвета, вр.чл.156 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447. Налице е пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта, очертана чрез изискуемата се конкретика, нейното последователно възпроизвеждане в атакуваното наказателно постановление и възприетата цифрова квалификация. Ето защо, съдът намира, че материалният закон е приложен правилно.

В процесния случай въпросът за вината се явява ирелевантен, предвид обстоятелството, че отговорността на жалбоподателя е обективна и касае неизпълнени задължения към държавата /арг. от чл. 83 ЗАНН/.

По отношение на наложеното „Имуществена санкция“ в размер на 500,00 /петстотин/ лева, настоящият съдебен състав намира, че същата е индивидуализирана в предвидения от законодателя в разпоредбата на чл. 238, ал. 1, вр.чл.235, ал.1 от ЗМ минимум, поради което не съществува юридическа възможност за определянето ѝ под фиксирания размер /арг. от чл. 27, ал. 5 ЗАНН/.

Не се разкриват и основания за третиране на нарушението като маловажно, което да обуслови приложното поле на чл. 28 ЗАНН. Безспорно визираният нормативен регламент е

относим към неизпълнението на всяко правно задължение, но преценката за неговото наличие е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които неизпълненото правно задължение е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т.н. С оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. "нарушения на просто извършване" или "формални нарушения". Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в законодателството задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоположен резултат. Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК, вр. чл. 11 ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. С оглед значимостта на регулираните с посочените като накрънени регламенти обществени отношения, свързани с контрола върху производството, употребата, държането и движението на стоките, подлежащи на митническо облагане, съдът приема, че в конкретния случай обстоятелството, че превишението е продължило близо десет дни, а дори началният му размер от 1131, 78 лева не е пренебрежим като абсолютна стойност, като е вариал в дните след 29.06.2020 г. дори над 90000,00 лева, съставлява пречка за приложение на института за освобождаване от отговорност по чл. 28 от ЗАНН. Отсъствието на допълнителни несъставомерни вреди, настъпили в резултат на бездействието на въззивника, следва да се коментира единствено като обстоятелство, оправдаващо определяне на санкцията в законоустановения минимум, какъвто подход е избран и от наказващия орган. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, охранявани от нормите на чл.23, §1 и §2 от Регламент (ЕС) №952/2016 г. на Европейския парламент и на Съвета и чл.156 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 в достатъчна степен, за да бъде санкционирано по административен ред. Доколкото наказанието се налага с цел да бъде превъзпитан деецът и да се предупредят неустойчивите членове на обществото, съдът намира, че инкриминираното с наказателното постановление поведение не следва да бъде възприето като маловажно и на това основание да остане без санкция, тъй като подобен подход би послужил като стимул за последващи простъпки.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на търговеца е ангажирана правилно.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото и съобразявайки нормата на чл.63д, ал.1 от ЗАНН, съдът дължи произнасяне и по въпроса за възлагане на разноските, сторени от страните в производството. Разпоредбата препраща към реда, установен в чл.143 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). В конкретния случай на тази съдебна инстанция спорът е разрешен благоприятно за въззиваемата страна, доколкото се потвърждава издаденото наказателно постановление, като се отхвърля претенцията на жалбоподателя. Въззиваемата страна е представлявана от юрисконсулт в производството, поради което и с оглед определяне дължимия размер на разноските следва да намери приложение разпоредбата на чл.63д, ал.5 от ЗАНН. Съгласно същата съдът определя размера на дължимото възнаграждение, при ограничението той да не надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Нормата, към която е извършено препращането, в ал.1 предвижда: „Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.” Такъв подзаконов нормативен акт се явява Наредба за заплащане на правната помощ, в чл.27е от която е определен относително размер на възнаграждението за защита в производства по ЗАНН от 80,00 до 120,00 лева. Съобразявайки вида и количеството на извършената дейност по процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция, както и предвид че производството не се отличава със значителна фактическа и правна сложност, съдът намира за справедлив размер на разноски за юрисконсултско възнаграждение този, възлизащ на 80,00 лева. Тази сума следва да бъде заплатена от жалбоподателя „Х”ООД по сметка на Агенция Митници.

Предвид изхода на производството и с оглед приложението по силата на препращащата разпоредба на чл.84 от ЗАНН на нормата на чл.189, ал.3 от НПК, съдът намира, че следва да възложи в тежест на въззивника разноските за извършените в хода на производството експертизи, възлизащи в размер на 1065,00 лева. Същите следва да бъдат внесени по сметка на СРС.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 2, т.5 и чл.63д, ал.5 ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 2-ри състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло наказателно постановление №527/06.04.2022 г., издадено от Д.С.Д. - директор на Териториална дирекция Митница София, с което на основание чл. 238, ал. 1, вр.чл.235, ал.1 от Закона за митниците на „Х”ООД, ЕИК Х, е наложена „Имуществена санкция“ в размер на 500,00 /петстотин/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 23, §1 и §2 от Регламент (ЕС) №952/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза (МКС), вр.чл.156 от Регламент за

изпълнение (РИ) №2015/2447 на Комисията от 24 ноември 2015 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) №952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 г. за създаване на Митнически кодекс на Съюза (РИ 2015/2447), **като правилно и законосъобразно.**

ОСЪЖДА „Х“ООД, ЕИК Х, да заплати по сметка на АГЕНЦИЯ МИТНИЦИ разноси в размер на 80,00 (осемдесет) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА „Х“ООД, ЕИК Х, да заплати по сметка на СРС сумата от 1065,00 (хиляда и шестдесет и пет) лева, представляваща сторени в съдебната фаза на делото разноси за възнаграждение на вещо лице.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____